

[Kofod-Svendsen]

Men det, der er væsentligt for mig, er den rådgivning, som vi også fra det offentliges side har pligt til at yde for at løse kriser. I den forbindelse opfatter jeg omformuleringen fra ægteskabspolitik til familieskabspolitik som en manglende vilje til virkelig at gå ind og forebygge kriser, idet man siger: nå, der kommer altså de brud, og så indretter vi os på nye forhold. Det tror jeg børnene bliver tabere ved. Derfor kan jeg ikke stærkt nok understrege ægteskabets primære betydning, når vi ønsker at give børnene trygge opvækstvilkår.

Der er for mig at se ikke tvivl om, at et af hovedproblemerne de sidste år er forældrenes manglende tid. Det er jo tankevækkende, at for en generation eller to siden arbejdede en familie uden for hjemmet måske 48 timer eller 50 timer, og nu er det så oppe på 78, ja, nu kommer vi ned på 74 timer. Det er klart, det giver mindre tid til samvær med børnene, og som det tidligere blev understreget: det, at mødrene er kommet ud på arbejdsmarkedet, er ikke blevet fulgt op af, at fædrene er kommet tilsvarende hjem.

Her tror jeg, vi har et holdningsproblem. Vi må virkelig gøre det til et opprioriteret arbejde for begge ægtefæller at tage del i hjemmets opgaver. Det er ikke noget, der sker fra den ene dag til den anden, men hvis vi markant kan opprioritere arbejdet i hjemmet, tror jeg, at vi gavner børnenes situation. Det skal naturligvis være sådan, at der er fuld ligestilling, og det er en lige udfordring til begge ægtefæller.

Men så er der altså nogle ægtefæller – det kan være mænd, det kan være kvinder – som ønsker nogle år at hellige sig arbejdet i hjemmet. De familietyper findes, og de skal også have ret til at udfolde sig efter deres ønsker. Det mener jeg kan ske ved, at man også fra det offentliges side opprioriterer den hjemmearbejdende ægtefælles indsats. Det kan være øget tryghed under sygdom. Det kan også være, at man får gode muligheder for genuddannelse, hvis man igen vil ud på arbejdsmarkedet. Her har vi ikke magtet virkelig at give tilbud. Der kan i givet fald være tale om positiv særbehandling eller i hvert fald at finde nogle modeller, så man, når man har haft en pause nogle år, let kan blive knyttet til arbejdsmarkedet igen.

Det næste, som er væsentligt for mig at understrege, er, at den enkelte familie får

større økonomisk mulighed for at vælge mellem at passe børnene selv og lade daginstitutioner passe børnene hele dagen eller en del af den. Dér mener jeg, at den børnefamilieydelse, som også har været omtalt nogle gange, og som træder i kraft om få måneder, er et skridt i den rigtige retning. Vejen frem for mig at se er, at vi kanalisere flere af de offentlige midler til børnene. Ikke sådan at vi ikke giver mulighed for institutioner, men, som det også er sagt rigtigt i redegørelsen, at vi tilpasser dem efter børnenes og familiernes ønsker og behov.

Derfor tror jeg, at deltidsinstitutioner med deltidsbetaling, og hvor så arbejdsmarkedet indretter arbejdspladser på familiens vilkår, altså forskellige muligheder for nedsat arbejdstid eller deltid eller flekstid, bør tages i anvendelse i højere grad. Det synes jeg er en udfordring for arbejdsmarkedets parter, og der er jo også sket en udbygning. Det er ikke gået så hurtigt, som man kunne ønske sig, men man mærker jo fra mange arbejdspladser side et ønske om at tilpasse arbejdstidens placering, så det bedst muligt passer med familiens situation.

Når jeg taler om nedsat arbejdstid eller deltidsarbejde, skal det ikke være sådan, at det er en marginal arbejdskraft, der er i funktion her. Det må naturligvis være de samme sikre stillinger med anciennitet indregnet, hvor der er mulighed for forfremmelser, og hvor det også bliver taget med som en kvalifikation, at man har kombineret udearbejde og satsning på børn og hjem, når der bliver tale om forfremmelser. Her er igen brug for en holdningsændring, så værdier, der er knyttet til børn og hjem, er medbestemmende, når man skal tage stilling til forfremmelser. Jeg synes, at vi har været alt for traditionelle og ikke medregnet de værdier, som er knyttet til hjemmet.

Jeg tror således, at det, vi har skabt, i og med at vi har hævet børnefamilieydelsen, ikke er en slutsten, det er blot en begyndelse. Jeg mener, det bliver de kommende års opgave at overføre flere økonomiske midler fra de familier, der ikke har børn, til de familier, der har børn. Der er sket en pengeoverførsel via skattereformen, men det skal fortsætte. Vi er kun ved en begyndelse. Derfor mener jeg, at det er vigtigt, at der gennem de sidste år er ført en sådan overordnet økonomisk politik, så der er skabt mulighed for, at vi kan